kunnen verijdelen." — „En die zijn?" — „Ten eerste dat de cassette geen documenten bevat die voor u van waarde zijn, en ten tweede dat u door een of ander onvoorzien toeval verhinderd wordt in de omwisseling."

„Die risico moet men dragen."

„Dat is ook mijn meening."

Zij stond op en haalde uit haar koffer een afdruk in was.

„Laat uit voorzorg, verscheidene sleutels maken. Hier is de grootte van de cassette. Zij is uit grijs staal gemaakt en zonder eenige versiering.

„Hoe moet ik u mijn dank betuigen?" vroeg hij en kuste haar de hand.

Zij sloot haar oogen en zweeg.

Hij waagde niet de stilte te verstoren. Na een poos zeide zij:

„Ik zal u niet langer ophouden. U moet ook een paar uur slapen. U zult vandaag rustige zenuwen noodig hebben."

Hij stond op.

„Welke collega zou ik meenemen?"

„Mirjam Gitt, misschien," antwoordde hij na eenig nadenken.

„Goed. Mirjam Gitt."

Een plotselinge gedachte schoot hem door 't hoofd.

„Wat gebeurt er," vroeg hij bezorgd, „wanneer ik door de een of andere niet te berekenen omstandigheid verhinderd word de cassette terug te brengen?"

Zij keek hem met haar staalblauwe oogen vast aan.

„Dan bekommert u zich niet verder om mij. Tracht zoo snel mogelijk de grens te bereiken. Ik zal uw terugtocht met mijn lichaam dekken."

Zijn hart begon sneller te kloppen.

„Ik begrijp niet Anna," zeide hij met verstikte stem, „wat je beweegt dit alles voor mij te willen doen."

„Dat is toch vrij duidelijk," antwoordde zij. „Ik wil mij op Korsuchin wreken."

Hij keek haar ongeloovig aan.

„En daarom ben je bereid je leven op het spel te zetten?"

„Aan mijn leven is mij niet veel gelegen. Er is niemand op de wereld die ook maar een half uur om mij zou treuren."

„Je mag zoo niet spreken."

„U bent een merkwaardig mensch," spotte zij. „Ik bied u mijn diensten aan en u tobt er over waarom ik dat doe. Dat kan u toch onverschillig zijn. Het doel moet voor u de hoofdzaak zijn."

„Zeker. U heeft volkomen gelijk," antwoordde Heinersdorff, „maar er zijn geschenken die men niet kan aannemen vóór het duidelijk is waarom men ze ontvangt."

Haar blikken gleden langs hem heen en bleven ergens in de ruimte hangen. — „Misschien heb ik je lief," zeide Anna Hafström en glimlachte bitter.

XXIII.

Mirjam Gitt zong.

Heinersdorff, die haar accompagneerde, bemerkte op dezen namiddag voor het eerst hoe begaafd zij was.

Zij had geen sterke stem maar zij legde zooveel gevoel en uitdrukking in haar liederen dat zij den indruk maakten doorleefd te zijn.

Toen Mirjam Gitt geëindigd had, applaudisseerden de heeren. Het waren nauwelijks tien gasten, die Korsuchin genoodigd had.

Mirjam bedankte en werd door een der jonge officieren uitgenoodigd naast hem plaats te nemen. Hij sprak intiem met haar, terwijl zij naast hem zat. Zij hoorde nadenkend toe terwijl zij Heinersdorff's oogen zocht.

Kolonel Korsuchin ging naar den pianospeler en bood hem een glas champagne aan. Heinersdorff speelde tot dank nog een zachte wals.

Eindelijk kwam Anna Hafström. Zij was in een stralende luim en had haar goeden dag. Als een koningin hield zij cercle en vond voor ieder der aanwezigen een vroolijk, aangenaam woord.

Heinersdorff staarde op de toetsen en droomde. Hij wandelde door de Maxingstraat en haalde zijn verloofde af. Zij gingen door het Weenerwoud. Het was lente. Hij zag haar gezicht, hij voelde haar hand, hoorde haar zachte stem.

„Ik zal nu zingen, anders slaapt onze arme kapelmeester in," zeide Anna Hafström.

Heinersdorff ontwaakte. De officieren keken glimlachend naar hem.

Anna begon te zingen. De pianospeler werd plotseling zenuwachtig. Zijn vingers gehoorzaamden hem niet. Op een console stond een kleine Fransche klok die met zilveren klank begon te slaan. Heinersdorff telde opmerkzaam de slagen.

Zes uur.

„Let toch op," fluisterde Anna en stampte ongeduldig met den voet.

Heinersdorff beproefde krampachtig zijn gedachten op het spel samen te trekken. Het zweet stond op zijn voorhoofd. — Hij hoorde een stem, die tot hem zei:

„Je zult niet meer terugkomen." Het was zijn grootmoeder, de oude, levenslustige vrouw.

De officieren betuigden door handgeklap hun bijval. Heinersdorff dronk het glas champagne in één teug leeg. Anna boog zich over hem heen, alsof zij in de muziek bladerde en fluisterde met gesloten lippen:

„Neem u in acht."

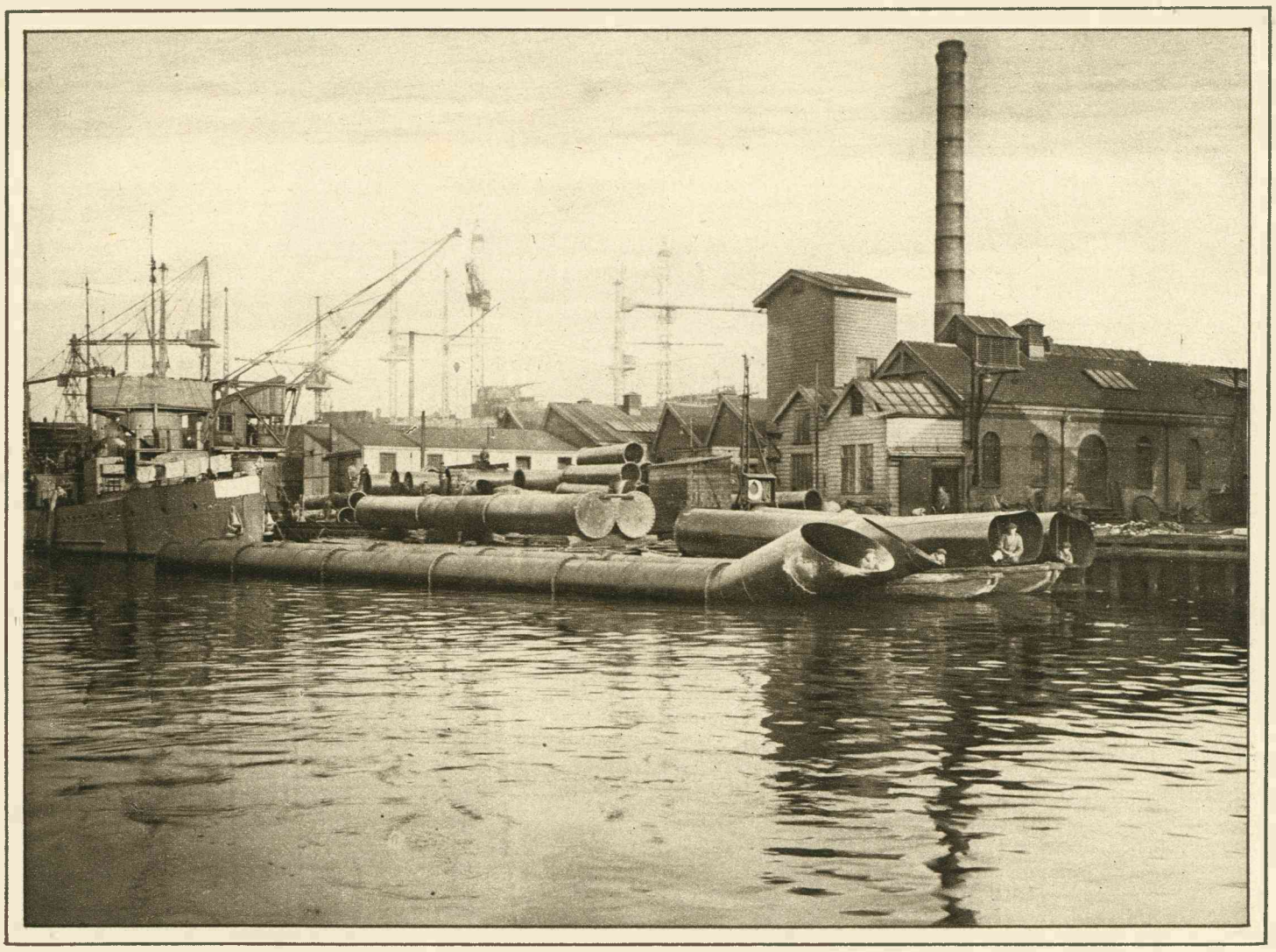
Zij zong het eene lied na het andere. Kolonel Korsuchin zag in verrukking naar de zangeres.

De kleine Fransche klok sloeg half zeven.

„Ik kan niet meer!" riep Anna lachend en liet zich als uitgeput in een stoel vallen. De gasten omringden haar.

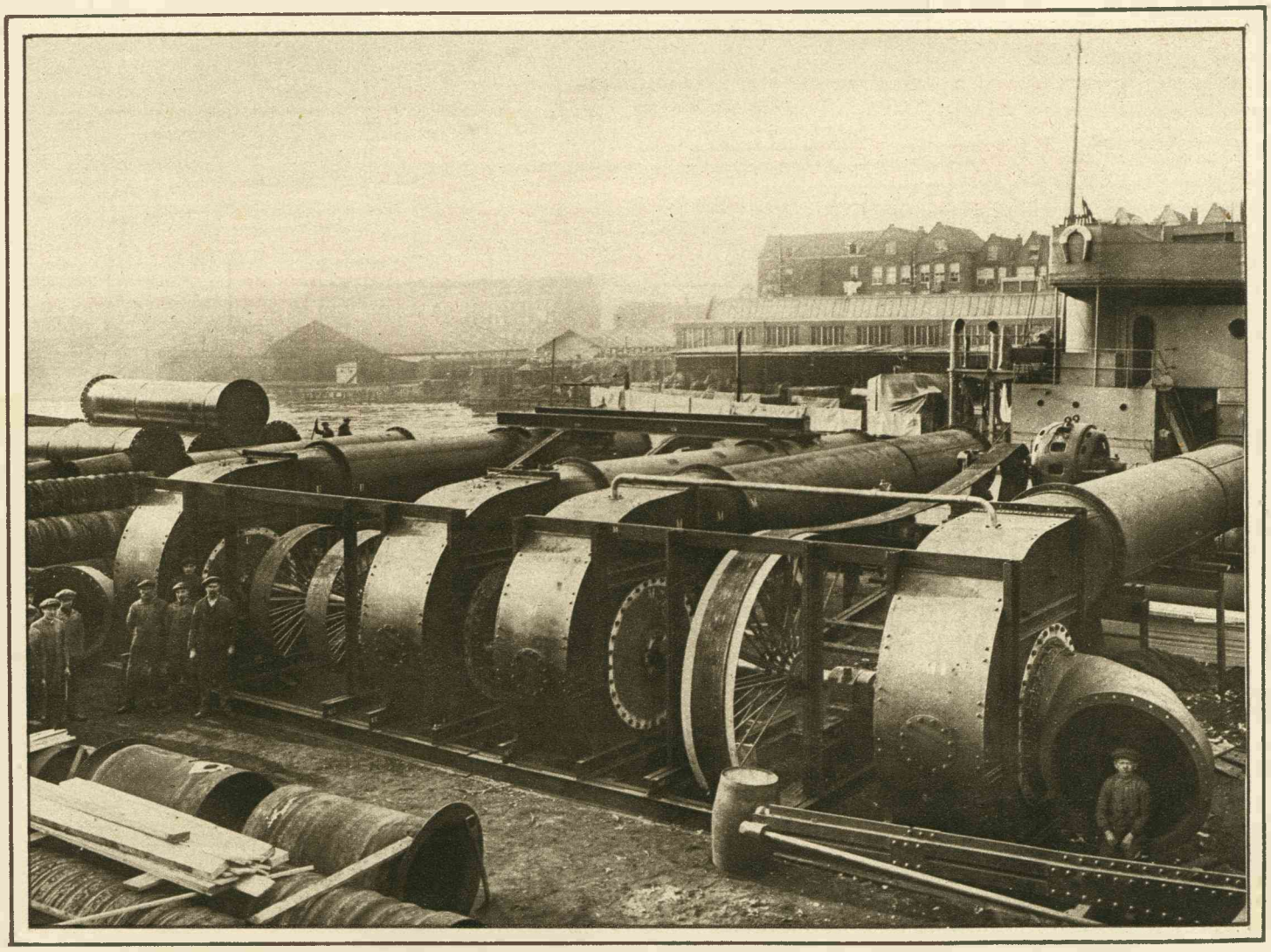
Mirjam Gitt stond op en wilde de gelegenheid waarnemen om zich te verwijderen. De jonge officier bemerkte 't en hield haar tegen.

(Wordt vervolgd.)

NEDERLANDSCHE INDUSTRIE.

De groote pompen die naar Uitdam en Monnikendam verzonden zullen worden, waar zij in één maand de ondergeloopen polders zullen droogmalen. De pompen werden vervaardigd op de Nederlandsche fabriek „Werkspoor" en werden drie weken na de bestelling afgeleverd. Wel een bewijs dus voor de capaciteiten van onze industrie. *(V.F.B.)*

NEDERLANDSCHE INDUSTRIE.

De reusachtige machines, die behooren bij de groote pompen, die het ondergeloopen gebied te Uitdam en Monnikendam zullen leegmalen. Ook deze machinerieën werden op de fabriek „Werkspoor" vervaardigd. *(V.F.B.)*